Το Μεγάλο Πάντα και το μικρό βιβλίο της γαλήνης

James Norbury

Μετάφραση: Σοφία Τάπα

διόπτρα

Αφιερωμένο σε όσους το μυαλό τους μπορεί
να κάνει ακόμα και την πιο λαμπερή και ηλιόλουστη
ημέρα να φαντάζει συννεφιασμένη και θυελλώδης,
που κουβαλούν μέσα τους καταιγίδες που οι άλλοι
δεν μπορούν να δουν, και που είναι πιο γενναίοι
απ' όσο οι ίδιοι νομίζουν.

Εκείνος που επιδιώκει την ένταση
δεν είναι ποτέ ολοκληρωμένος.

Εκείνος που καλλιεργεί την ηρεμία
είναι ήδη πλήρης.

Ένα δάσος όχι τόσο μακρινό…

Το πρωινό φως ξεχύνεται
απαλά ανάμεσα από τα δέντρα.

Η αχλή χαϊδεύει το χορτάρι και ο αέρας
μυρίζει πεύκο και γαλήνη.

Το Μεγάλο Πάντα κάθεται κρατώντας στα χέρια του
ένα ραγισμένο φλιτζάνι αχνιστό τσάι.

Πες μου, νιώθεις κάτι στο στήθος σου;

Ένα σφίξιμο, ένα φτερούγισμα,
ένα τριβέλισμα στο πίσω μέρος
του μυαλού σου;

Θαρρείς και κάτι κακό θα συμβεί;

Σαν να έχεις ξεχάσει κάτι σημαντικό
ή να έχεις κάνει κάποιο λάθος
που δεν θυμάσαι;

Ίσως κάτι που είπες ή έκανες το οποίο
δεν σ' αφήνει να ησυχάσεις.

Νιώθεις ότι ο κίνδυνος παραμονεύει,
μολονότι ο κόσμος ολόγυρα μοιάζει ήρεμος.

Κοίταξε γύρω σου για μια στιγμή.

Βλέπεις καμιά απειλή εδώ;

